

Giới Tử Thôi

Hoa Quang

Công tử Trùng Nhĩ đời nhà Tấn, thời chiến quốc, vì đất nước loạn lạc, hiểm họa đao binh bộc phát dữ dội, vì lo sợ thân mình bị âm mưu hãm hại, nên công tử Trùng Nhĩ cùng bọn tôi thân phải lưu vong chạy sang nước khác để lánh nạn.

Trên bước đường bôn đào dung ruổi, công tử Trùng Nhĩ cùng bọn quần thần đã gặp bao nhiêu tai biến dồn dập, với đường xá xa xôi, lương thực khô cạn, đoàn người lánh nạn gặp bao nhiêu điều bất hạnh xảy đến luôn luôn.

Theo chân công tử Trùng Nhĩ gồm một số quần thần trung tín hết lòng sống chết với đấng quân vương là Hồ Mao, Hồ Yến, Giới Tử Thôi, Ngụy Thù v.v...

Trong những ngày bôn ba nơi đất lạ quê người chúa tôi đã cùng nhau đồng lao cộng khổ nhất quyết nuôi chí phục thù.

Trong số người theo chân công tử Trùng Nhĩ riêng một mình Giới Tử Thôi là một con người hiền lành ít nói, suốt ngày có khi không mở miệng nói lên một lời nào, dù bao khó khăn gian khổ chàng vẫn âm thầm chịu đựng không một tiếng oán than.

Vì bước bôn đào nên đi mãi cũng phải hao mòn, đến khi hết lương thực, tiền bạc cũng tiêu ma bọn chúng tôi Trùng Nhĩ có lúc phải đi

ăn xin để lấy tiền độ nhật.

Một hôm lương thực cạn bầu, cả chúa lẫn tôi phần đói, phần mệt cả người không sao đi được nữa. Trùng Nhĩ vì quá mệt phải gói đầu vào đùi Hồ Mao mà nằm.

Bọn tôi thân chia nhau, người đi kiếm rau, kẻ lo hái cỏ về dùng tạm qua ngày, nhưng vì món ăn quá ư cực khổ nên công tử Trùng Nhĩ không sao nuốt được đành nhìn đói. Đứng trước một trạng huống đau lòng như vậy, Giới Tử Thôi phân vân nghĩ ngợi, cuối cùng chàng liền quyết định cắt thịt đùi mình làm phần ăn cho công tử Trùng Nhĩ đỡ dạ.

Sau khi đã làm xong, Giới Tử Thôi liền đem bát thịt dâng cho Nhĩ, phần đói phần mệt nên Nhĩ không đắn đo suy nghĩ ăn rất ngon lành. Lúc ăn xong thấy người khỏe khoắn, công tử Nhĩ liền hỏi Giới Tử Thôi:

-Giữa chốn thâm sơn cùng cốc này sao kiếm được thịt mà khanh lại dâng cho ta vậy?

Giới Tử Thôi liền lấy tay trở vào đùi mình mà thưa rằng:

-Thưa công tử trong chốn rừng hoang vu này làm gì có thịt, sở dĩ có được bát thịt này là chính thịt đùi của tôi đấy. Tôi đã từng nghe rằng bậc hiếu tử xả thân thờ cha kính mẹ, đấng tôi trung bỏ mạng để thờ

vua. Nay trên bước đường lưu lạc như vậy công tử là bậc quân vương mà tôi là người phò tá, tôi thiết nghĩ bổn phận của bầy tôi không gì hơn là liều thân này để cứu lấy quân vương cho tròn đạo quân thần, nghĩ thế mà tôi đã cắt thịt để xin dâng công tử.

Nghe xong câu nói của Giới Tử Thôi, công tử Nhĩ ôm chầm lấy Giới Tử Thôi mà khóc:

-Nhà người đã vì mạng sống của ta mà hy sinh, vậy công lao này làm sao ta trả được, ta nguyện với trời đất nếu sau này ta phục được giang sơn nhà Tấn ơn của người ta ta khắc cốt ghi tâm.

Bước đường lưu vong của vua tôi nhà Tấn lại tiếp nối.

Thời gian trôi qua, sau khi đã lấy được thể chủ động, trong một hôm trên sông Hoàng Hà, trên một chiếc thuyền sang sông để độ quân về nước Tấn, Giới Tử Thôi chứng kiến được cảnh công tử Trùng Nhĩ bảo Hồ Thúc hãy ném tất cả những vật dùng ngày trước vì cho rằng sắp về làm vua được nước Tấn, nơi đó vàng son, châu báu ngọc ngà nào có thiếu chi, tội gì mà giữ những thứ đồ vô dụng.

Cảnh tượng ấy của công tử Trùng Nhĩ đã gieo vào lòng Giới Tử Thôi một nỗi buồn thấm thía. Thôi chán ngán cho tình đời đen bạc, thói đời